

skal vides, om den kan anvendes. Altsaa, det Motiv, som saaledes anføres for et Nei, kan jeg ikke lægge megen Vægt paa (Hør!). Man har sagt: disse Dage og denne Dag vil blive af historisk Bigtighed; de Blade, hvorpaa vore Forhandlinger blive optegnede, ville være Actstykker for Fremtiden, hvorefter vi skulle dømmes. Ja, vi skulle dømmes derefter.

Det vil nu vise sig, om Rigsdagens Beslutning skal blive til Gavn eller til Skade; det vil nu vise sig, om Nationen vil antage, hvad Kongen lykønsker sig til at opnaae, og hvad han troede, Nationen vilde have grebet med begge Hænder (Hør!). Man har, dersom Rigsdagens Beslutning gaaer Budskabet imod, villet vælte Ansvarret over paa Ministeriet; Ministeriet viser Ansvarret for Beslutningen tilbage paa dem, der tage den (Hør!).

Men, Udfaldet blive saa eller saa, jeg skal aldrig fortryde de Anstrængelser, som jeg har gjort for at fuldende det, som jeg har anseet nødvendigt for mit Fædrelands Vel (Hør! Hør! Bravo! Hysen.)

Moltke: Jeg kan ikke see disse Forhandlinger sluttet, førend jeg har opfyldt den Trang, jeg føler til at udtale den Grund, hvorfor jeg af fuldeste Hjerte slutter mig til det kongelige Budskab og giver min samtykkende Stemme til samme. I en ikke kort Række af Aar har jeg deeltaget nærmere i Statsstyrelsen, end jeg nu kan; men det har bestandig staaet for mit Die, og har bestandig været Formaalet for mine Ønsker, at den Combination maatte komme istand, som nu er fremlagt til Rigsdagens Samtykke. At altsaa jeg samtykker deri, kan Ingen tvivle om, men jeg maa ogsaa meget raade til, at Rigsdagen vilde samtykke deri. Thi hvad vil Folgen blive, naar Budskabet forkastes? Man vil sige, at det, som Kongens Regjering og hans Ministre have søgt at tilveiebringe, og som velindede Stater have givet deres Samtykke til, det vil Danmarks Folk, det vil Danmarks Rigsdag ikke modtage, og man vil da tillige sige, at man havde taget feil, at den Enighed, som man over hele Europa havde prøvet, som findende Sted i det lille Danmark, ikke fandt Sted; at den Agtelse for, og den Tilbøielighed, til at understøtte Danmark, som

man havde, behøvedes ikke; thi det vidste ikke at sætte Brits derpaa. Heraf vilde da Folgen blive, naar Budskabet var forkastet, ikke at man blev overfaldet af fjendlige Magter, thi det vilde ingen af Magterne finde værdigt at gjøre, men derimod at Magterne aldeles vilde oversee dette Land, som selv ingen Vægt vilde have i den europæiske Statsforbindelse (Hør), og at de derfor roligt vilde see paa, at det overgik det hvad der vilde, uden at bryde sig derom (Hør!). Kunne vi nu ville udsætte vort Fædreland herfor? Kan Danmarks Rigsdag ville sige: Det stod i vor Magt at havde Fædrelandets Færv for evige Løber, men vi toge ikke derimod, vi lode det falde! Derfor stemmer jeg for det kongelige Budskab, og baaber, at Mange vilde gjøre det med mig (Bravo! Hør!).

Formanden: Der er ikke flere Rigsdagsmænd, der have begjært Ordet.

Lindberg: Maa jeg bede om Ordet (Flere Stemmer: Afstemning! Afstemning).

Formanden: Den ærede Folkethingsmand har Ordet.

Lindberg: Jeg skal ikke opholde den ærede Rigsdag meget længe, men jeg skal lægge Vægt paa, at, naar vi nødes til at stemme Nei for det kongelige Budskab, da er det ikke, fordi vi sætte os imod den Combination, som var paatænkt (Jo! Nei!); thi den vilde vi stemme for (Hør! Ja! Nei! Formanden ringer), men det er, fordi vi sætte os imod Ophævelsen af Arvesølgen efter Kongeloven, fordi vi deri see en Fare for vort Fædreland (Hør! Hysen).

Formanden: Jeg veed ikke, om der er flere, der begjære Ordet, thi ellers kunne vi gaae over til Afstemning (Ophold). Jeg antager da, at Rigsdagen billiger, at vi gaae over til Afstemning (Ja! Ja!).

Førend dette imidlertid skeer, vil jeg udbede mig Rigsdagens Tilladelse til en ringe Resolutionsforandring i den Beslutning, som jeg ved Begyndelsen af nærværende Behandling tillod mig at oplæse, idet der nemlig ved Affattelsen er indløbet en Ucorrecthed i Sproget, som dog er uden Indflydelse paa Meningen. Det hedder navnlig i Begyndelsen: Den for-